

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **WELHOFF s.r.o.** IČO: 26120780
se sídlem Psohlavců 1731/8a, Praha 4
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Zemanem
se sídlem Masarykovo nám. 225, Benešov

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.5.2016 č.j. 20609/16/5300-21441-711676

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 12.5.2016 č.j. 20609/16/5300-21441-711676 a dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro hlavní město Prahu

č.j. 5140533/14/2004-24902-106936 ze dne 14.8.2014,
č.j. 5140844/14/2004-24902-106936 ze dne 14.8.2014,
č.j. 5141051/14/2004-24902-106936 ze dne 14.8.2014,
č.j. 5141141/14/2004-24902-106936 ze dne 14.8.2014,
č.j. 5141489/14/2004-24902-106936 ze dne 15.8.2014,
č.j. 5141802/14/2004-24902-106936 ze dne 14.8.2014,
č.j. 5141891/14/2004-24902-106936 ze dne 14.8.2014

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.805,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Jaroslava Zemana.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 13.7.2016 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na daň z přidané hodnoty uvedeným ve výroku I. tohoto rozsudku a tyto dodatečné platební výměry potvrdil. Žalobce se žalobou zároveň domáhal zrušení předmětných dodatečných platebních výměrů. V žalobě napadenému rozhodnutí vytkl, že v něm popsáný skutkový stav, ze kterého správní orgán při rozhodování v dané věci vyšel, je v rozporu s doposud provedeným dokazováním, nemá oporu v doposud provedeném dokazování, a současně že ke zjištění úplného a správného skutkového stavu věci je nezbytné, aby dosavadní dokazování bylo doplněno. Žalobce má dále za to, že v řízení před správním orgánem byla podstatným způsobem porušena jeho práva, což mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, a že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.
2. V rámci shrnutí skutkového stavu věci žalobce konstatoval, že předmětné dodatečné platební výměry byly správcem daně vydány na základě daňové kontroly, která byla zahájena dne 5.3.2013 a jejíž závěry jsou shrnuty ve zprávě o daňové kontrole čj. 4572590/14/2004-05401-103180. Předmětem daňové kontroly byla správnost údajů daňového přiznání žalobce k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za jednotlivá zdaňovací období března, dubna, května, září, října, listopadu a prosince roku 2010 v rozsahu nákladových položek – přijatých zdanitelných plnění za pronájem billboardů od dodavatele, společnosti food art s.r.o. v likvidaci, se sídlem Křemencová 18/164, Praha 1 (dále jen „společnost food art“), která byla společností food art vyúčtována žalobci daňovými doklady evidovanými pod č. 47 (faktura č. 9/2010), č. 63 (faktura č. 13/2010), č. 83 (faktura č. 21/2010), č. 147 (faktura č. 63/2010), č. 165 (faktura č. 70/2010), č. 179 (faktura č. 76/2010) a č. 192 (faktura č. 91/2010). Správce daně vydal předmětné dodatečné platební výměry na DPH za jednotlivé měsíce poté, co na základě daňové kontroly došel k závěru, že žalobce neprokázal oprávněnost uplatnění nároku na odpočet DPH ve výši 1.112.270,- Kč, která byla předmětem faktur přijatých žalobcem od společnosti food art za pronájem billboardů v kontrolovaných obdobích roku 2010. Žalovaný shrnul své závěry pod bodem 59 napadeného rozhodnutí tak, že žalobce - daňový subjekt neprokázal, že přijatá plnění deklarovaná na daňových dokladech č. 47, 63, 83, 147, 165, 179 a 192 vydaných společností food art byla právě tímto deklarovaným dodavatelem uskutečněna, tedy že pronájem billboardů byl přijat právě od tohoto šetřeného dodavatele. Dle žalovaného tak nebylo prokázáno, že byl nárok na odpočet daně z předmětných přijatých plnění žalobcem uplatněn v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“) a že přiznáním nároku na odpočet daně z těchto přijatých plnění by došlo k narušení principu daňové neutrality.

3. S tímto názorem žalobce nesouhlasí a považuje jej za nesprávný. Má za to, že správci daně a následně v rámci řízení před žalovaným předložil důkazy svědčící o tom, že plnění, která přijal od společnosti food art, mu byla poskytnuta právě tímto subjektem. V žalobě pak obsáhle polemizuje se závěry žalovaného ohledně posouzení jednotlivých důkazních prostředků a vytýká žalovanému a potažmo též správci daně, že neprovedl další jím označené důkazy a neprovedení některých z nich ani řádně nezduvodnil. Zároveň poukazuje na to správce daně ani žalovaný nezpochybnil realizaci deklarovaného plnění, tedy to, že reklamní kampaň zn. Mustang Jeans v kontrolovaných zdaňovacích obdobích roku 2010 v rozsahu tvrzeném žalobcem proběhla. Žalobce je přesvědčen, že v daňovém řízení unesl své důkazní břemeno, které mu ukládá jak zákon o dani z přidané hodnoty, tak daňový řád ve vztahu k uplatnění nároku na odpočet daně, tedy že prokázal, že zdanitelné plnění od společnosti food art přijal, a že jej použil pro uskutečňování své ekonomické činnosti. Byl to naopak správce daně, kdo neunesl důkazní břemeno a neprokázal skutečnosti, které by vyvracely věrohodnost, průkaznost, správnost, či úplnost evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných žalobcem jakožto daňovým subjektem ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, a to alespoň takovým způsobem, aby byly dány vážné a důvodné pochybnosti o tvrzeních daňového subjektu.
4. Žalobce dále namítl, že daň mu byla doměřena po uplynutí prekluzivní lhůty. Běh lhůty pro stanovení daně započal od konce zdaňovacích období, v nichž vznikly příslušné daňové povinnosti, tedy od 31.3.2010, pokud jde o DPH za březen 2010, od 30.4.2010, pokud jde o DPH za duben 2010, od 31.5.2010, pokud jde o DPH za květen 2010, od 30.9.2010, pokud jde o září 2010, od 31.10.2010, pokud jde o říjen 2010, od 30.11.2010, pokud jde o listopad 2010 a od 31.12.2010, pokud jde o prosinec 2010. Běh prekluzivní lhůty byl v době vzniku příslušných daňových povinností posuzován podle tehdy platné právní úpravy, tj. dle § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31.12.2010. S ohledem na to, že od 1.1.2011 nabyl účinnosti zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, je nutno další běh prekluzivní lhůty posuzovat v souvislosti s ustanovením § 148 daňového řádu s přihlédnutím k přechodnému ustanovení § 264 odst. 4 daňového řádu. Dle tohoto ustanovení ode dne 1.1.2011 zůstává zachován okamžik počátku běhu lhůt pro stanovení DPH. Správce daně zahájil daňovou kontrolu ohledně DPH za výše uvedené měsíce roku 2010 dne 5.3.2013, v důsledku čehož došlo k přerušení běhu prekluzivní lhůty a byl vyvolán její nový běh. Prekluzivní lhůta pro doměření daně z přidané hodnoty pro jednotlivá období roku 2010 tak začala zahájením daňové kontroly znovu běžet ve smyslu § 148 odst. 3 a § 33 odst. 1 daňového řádu od 6.3.2013 a skončila dne 6.3.2016. O všech odvoláních žalobce proti předmětným dodatečným platebním výměrům rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 16.5.2016. S ohledem na to, že nedošlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně ani k jejímu stavění, došlo jejím uplynutím ke skončení daňového řízení, a tím i k zániku pravomoci správce daně daň doměřit (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 29.4.2010, sp.zn. III ÚS 1341/08). K zániku tohoto práva se přihlíží z úřední povinnosti nejen v daňovém řízení, ale též v rámci soudního přezkumu rozhodnutí v řízení před správními soudy. Žalovaný je

povinen k uplynutí prekluzivní lhůty přihlížet z úřední povinnosti, a daň tak neměla být žalobci doměřena.

5. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, které i nadále považuje za jsoucí v souladu se zákonem. Ve věci unesení důkazního břemene ze strany žalobce žalovaný plně odkázal na ucelený argumentační celek popsany v napadeném rozhodnutí s tím, že opoziční argumentační celek prezentovaný žalobcem v žalobě neobstojí, a to s ohledem na četné nesrovnalosti a rozpory narušující jeho koherenci, na něž žalovaný poukázal již v napadeném rozhodnutí. K námitce žalobce, že daň mu byla doměřena až po marném uplynutí prekluzivní lhůty, žalovaný uvedl, že žalobce opomněl na svůj případ aplikovat § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu, podle kterého dochází ke stavění lhůty pro stanovení daně po dobu ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci. Žádost o mezinárodní spolupráci byla v daném případě odeslána dne 28.7.2015 v rámci doplnění dokazování o svědeckou výpověď pana M. J. a odpověď byla správci daně doručena dne 9.12.2015. Tato skutečnost způsobila stavění běhu prekluzivní lhůty pro stanovení daně v délce 134 dnů. Posledním dnem lhůty pro stanovení daně tak namísto 5.3.2016 byl až den 17.7.2016. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 16.5.2016, a k uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně tak v daném případě nedošlo.
6. Při ústním jednání před soudem obě strany setrvaly na svých dosavadních podáních a procesních stanoviscích; žádné další argumenty podstatné pro rozhodnutí ve věci samé neuvedly. Soud při jednání zamítl návrhy žalobce na doplnění dokazování, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě spisového materiálu; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto považoval za nadbytečné.
7. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Žalobce právem vytýká žalovanému, že mu daň v projednávané věci byla v rozporu se zákonem doměřena až po marném uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Mezi stranami není sporu o tom, že zahájením daňové kontroly u žalobce dne 5.3.2013 došlo k přerušení běhu prekluzivní lhůty pro stanovení daně a tato tříletá lhůta počala v souladu s § 148 odst. 3 daňového řádu běžet znovu, a to ode dne, kdy byl tento úkon (zahájení daňové kontroly) učiněn. Úkon spočívající v zahájení daňové kontroly byl učiněn dne 5.3.2013, a lhůta pro stanovení daně tak běžela znovu od 5.3.2013 a nikoliv od 6.3.2013, jak uvádí žalobce. Podstatné však je, že na daný případ není možné aplikovat § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu, podle kterého lhůta pro stanovení daně neběží po dobu ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci. Je pravdou, že v projednávané věci došlo k odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní dne 28.7.2015, a to v souvislosti s doplněním dokazování o svědeckou výpověď p. M. J., přičemž odpověď slovenské strany na tuto žádost byla správci daně doručena dne 9. 12. 2015. Tato skutečnost nicméně neměla za následek stavění běhu prekluzivní lhůty pro stanovení daně v délce 134 dnů, jak se mylně domnívá žalovaný.

9. Stavění běhu prekluzivní lhůty pro stanovení daně v důsledku odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní do daňového řádu zakotvila s účinností od 1.1.2014 jeho novelizace provedená zákonným opatřením Senátu č. 344/2013 Sb. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9.11.2017 č.j. 10 Afs 206/2017 – 39, „...na běh (hmotněprávní) prekluzivní lhůty započaté před nabytím účinnosti zákonného opatření Senátu nelze novou právní úpravu, která by šla k tíži daňového subjektu, aplikovat (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Na *běh a délku prekluzivní lhůty* ve smyslu § 148 daňového řádu se proto použijí dosavadní právní předpisy, tj. § 148 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013. Odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci v období po 1. 1. 2014 (bez ohledu na to, zda v rámci probíhající daňové kontroly či v rámci vyhledávací činnosti, anebo v souvislosti s jinými postupy správce daně) nelze v dané věci považovat za právně relevantní skutečnost pro stavení, a v konečném důsledku prodloužení prekluzivní lhůty. Opačný výklad by měl za následek narušení legitimního očekávání na straně daňových subjektů, které v době vzniku daňové povinnosti mohly předvídat, kdy a na základě jakých skutečností právo státu vyměřit daň zanikne, resp. kdy uplyne prekluzivní lhůta ke stanovení daně ve smyslu § 148 daňového řádu, i to, zda a kdy budou ukončeny procesní úkony správce daně, které směřovaly k vyměření této daně (tj. včetně úkonů v rámci probíhající daňové kontroly, mezinárodního dožádání, vyhledávací činnosti, či jiných postupů správce daně, anebo v rámci řízení jím vedených). Pokud by zákonodárce zamýšlel jiné řešení, které by mohlo případně negativně ovlivnit hmotněprávní postavení daňového subjektu, mohl tak výslovně učinit v přechodných ustanoveních a tento postup řádně odůvodnit. K daňovým povinnostem, resp. základním principům daňového práva (a veřejného práva obecně), je nutno poukázat zejména na princip zákonnosti, princip právní jistoty a princip předvídatelnosti právní regulace. Pokud tedy zákonodárce výslovně neuvedl požadavek na aplikaci § 148 odst. 4 písm. f) i ve vztahu k prekluzivní lhůtě započaté za účinnosti dosavadní právní úpravy, nelze výklad jdoucí k tíži daňového subjektu dovodit rozhodovací činností soudu.“
10. Jak již bylo konstatováno shora, v důsledku zahájení daňové kontroly počala tříletá lhůta pro stanovení daně běžet znovu od 5.3.2013, tedy ještě před nabytím účinnosti zákonného opatření Senátu č. 344/2013 Sb. Vzhledem k nemožnosti aplikace ustanovení § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu na žalobcův případ z důvodů popsanych v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.11.2017 č.j. 10 Afs 206/2017 – 39 prekluzivní lhůta pro stanovení daně žalobci marně uplynula dne 5.3.2016. Uplynutím prekluzivní lhůty zaniklo hmotné (majetkové) právo státu k vyměření (stanovení) daně a tomu odpovídající povinnost žalobce jakožto daňového subjektu tuto daň státu odvést (příp. právo na vrácení přeplatku).
11. K uplynutí prekluzivní lhůty se přihlíží z úřední povinnosti (k tomu viz např. nález Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. [I. ÚS 1169/07](#), případně ze dne 6. 5. 2009, sp. zn. I. ÚS 1419/07, a nález Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 1464/07). Napadené rozhodnutí ze dne 12.5.2016, jež bylo žalobci doručeno dne 16.5.2016, však tuto skutečnost nerefletovalo, a již proto je nutně nezákonné. V důsledku marného uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně jsou nezákonné rovněž předmětné dodatečné platební výměry, které byly napadeným rozhodnutím potvrzeny. Soud proto prvním výrokem rozsudku zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i jemu předcházející dodatečné platební výměry.

12. Soud pouze na okraj dodává, že sice nesdílí přesvědčení žalobce, že v daňovém řízení unesl důkazní břemeno a prokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně, resp. to, že zdanitelná plnění deklarovaná na fakturách vystavených společností food art skutečně přijal právě od tohoto subjektu, tato skutečnost nicméně nemůže nijak ovlivnit závěr o nezákonnosti doměření daně žalobci, k němuž došlo až po marném uplynutí lhůty pro stanovení daně (viz výše). Z důvodu procesní ekonomie se vypořádáním dalších žalobních námitek, jež jsou namířeny proti závěrům žalovaného o neunesení důkazního břemene žalobcem, soud již nezabýval, neboť jejich posouzení by na výsledku řízení o žalobě nemohlo ničeho změnit.
13. Soudu vzhledem k výše uvedenému nezbylo než napadené rozhodnutí a jemu předcházející dodatečné platební výměry pro nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1, 3 s.ř.s.). V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
14. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, jsou tvořeny těmito položkami: 1. zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč, b/ 2. náklady souvisejícími s právním zastoupením žalobce advokátem, které jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za celkem tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání soudu), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3.100,- Kč a dále třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), 3. cestovným advokáta ve výši 809 Kč za jízdu z Benešova do Prahy k ústnímu jednání soudu a zpět, celkem 100 km vozidlem Mercedes reg. zn. x při náhradě 4,10 Kč/1 km, průměrné spotřebě vozidla na 100 km dle technického průkazu ve výši 9,5 litru motorové nafty a při průměrné ceně pohonných hmot 33.60 Kč za litr (dle vyhl. č. 333/2018 Sb., a podle § 13 odst. 5 vyhl. č. 177/1996 Sb.), 4. náhradou za promeškaný čas advokáta za cestu k jednání u soudu a zpět v trvání 4 půlhodin á 100,-Kč, celkem tedy 400,-Kč (§ 14 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), 5. částkou 2.396,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tak činí 16.805,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Jaroslava Zemana (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 4. dubna 2019

Mgr. Martin Kříž, v. r.

předseda senátu